

ΤΟ ΚΑΡΦΙ... ΤΗΣ ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑΣ

Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ν. ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ,
Ἱεροκήρυκα - Γυμνασιάρχου - Λογοτέχνη.

Ἡ Κυριακή τῆς Τυρινῆς δέν εἶναι γιά χαρά μήτε γιά ἐξαλλοσύνη. Οὔτε γιά μασκάρωμα τῆς ψυχῆς, τῆς συνειδήσεως καί τῶν προσώπων. Ἡ Μητέρα Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας θρηνεῖ τόν ἀπολεσθέντα παράδεισο, τή χαμένη Ἐδέμ τῶν Προπατόρων καί τήν ἔξωσή τους ἀπό τόν χῶρο αὐτό τῆς ἀγαπητικῆς σχέσης τους μέ τόν ἐν Τριάδι Θεό. Ὁ Θεός ἦταν τόσο οἰκεῖος, τόσο δικός τους καί τόσο κοντά τους, πού τά πάντα γύρω τους καί μέσα τους πλημμύριζαν φῶς, γαλήνη καί ἀγγελική ὁμορφιά.

Ὅμως ἀμάρτησαν. Πίστεψαν στίς δυνάμεις τίς σκοτεινές, ἔδωσαν τά χέρια μέ ἐμπιστοσύνη στόν διαβολέα τοῦ Θεοῦ, στόν συκοφάντη τῆς ἀρετῆς. Θέλησαν νά γίνουν Θεοί «κατά φύσιν» καί ὄχι «κατά χάριν», ὄχι διά τῆς τηρήσεως τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ἀκολουθώντας τήν ὁδόν τῆς ἀγαπητικῆς βιοτῆς, ἀλλά διά... τῆς παρακαμπτηρίου, διά τῆς καταργήσεως καί ὑπερβάσεως τοῦ νόμου αὐτοῦ καί τῆς ἀγαπητικῆς κοινωνίας.

Καί ἄρχισαν κουβεντολόι καί διάλογο θανάτου πνευματικοῦ μέ τόν διάβολο καί τόν πειρασμό. Ἡ Εὐα προηγεῖται. Ὁ Ἀδάμ ἔπεται. Τό δόλωμα τῆς εὐκολῆς θεοποίησης τούς σαγηνεύει. Καί ἀμαρτάνουν γιά νά γεμίσουν φόβο καί τύψεις συνειδήσεως. Διαπιστώνουν ἔντρομοι ὅτι εἶναι γυμνοί ἀπό τή Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ζητᾷ τό λόγο τῆς πτώσεως σ' ἓνα κλῖμα καλωσύνης. Μά οἱ Προπάτορες κατρακυλοῦν ἀκόμη περισσότερο στήν αὐτοκαταστροφή: - Ἐνοχος θανάτου εἶσαι ἐσύ, Θεέ. Ἐσύ ἄφησες τόν Σατανᾶ νά μᾶς πλησιάσει. Ἀπό μᾶς μή ζητᾷς εὐθύνες.

Ἐνοχοποιοῦν τόν Θεό!! Πόση κατάντια!! Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τήν Ἐδέμ μέ ὅλα τά συνεπακόλουθα. Ἡ ἀρχέγονη δικαιοσύνη τῆς ἀγγελικῆς ζωῆς τῶν Πρωτοπλάστων διαλύεται. Ἐκτοτε πόνος, ἄγχος, ἄλγος, ἄχθος, ἄγος, θλίψεις, ἀγωνία, ἀνασφάλεια, ἀπελπισία, ἀσθένειες, θάνατος κυκλώνουν τόν ἄνθρωπο μέχρι τή Θεία Φάτνη, τόν Σταυρό, τόν Τάφο τόν κενό, τήν Ἀνάσταση, τήν Πεντηκοστή πού γίνονται μέν ἀντίδοτα καί ἀντίβαρα ζωῆς αἰωνίου, ἀλλά μόνο μέ δάκρυα μετανοίας.

Τό στάδιο τῶν ἀρετῶν μέ τήν ὑμνολογική καί τελετουργική ὁμορφιά τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Σαρακοστῆς. Περίοδος Μετανοίας. Τό κατά Θεόν πένθος πού ἀναγεννᾷ ἐκκλησιολογικά καί μόνο τήν ψυχή, τό πένθος τῆς ψυχῆς γιά τήν περιπλάνησή της στούς ὠραιοποιημένους λαβυρίνθους τῆς ἁμαρτίας, ἄς πλημμυρίζει τά πάντα γύρω μας καί μέσα μας γιά μιάν ἀνάσταση σέ ἐντελῶς προσωπική βάση.

Καί νά ἀνοίξουμε τά μάτια στά «μικρά» καί τά «ἀσήμαντα», τάχα, ὀλισθήματα καί ἁμαρτήματα. Μικρά καί ἀσήμαντα δέν ὑπάρχουν. Νυσταγμός τοῖς βλεφάροις μας δέν ἐπιτρέπεται νά ἀφήσουμε νά ἐπικαθήσει. Καιροφυλακεῖ ὁ συμβιβασμός μέ τόν πνευματικό θάνατο.

«Κάποτε, γράφει ἡ Γαλλική Ἱστορία, χάθηκε μιά μάχη τῶν γαλλικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων γιά ἓνα ...καρφί. Μάλιστα!! Ἕνα καρφί σέ πέταλο ἀλόγου! Ἦταν τό ἄλογο τοῦ στρατηγοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἕνα καρφί ξεκαρφώθηκε ἀπό τό πέταλο τοῦ ἀλόγου, τό ἄλογο σκόνταψε, ἔπεσε καί μαζί του ἔπεσε καί ὁ στρατηγός. Ὁ στρατηγός αἰχμαλωτίζεται. Ἡ εἶδηση κυκλώνει καταλυτικά τά γαλλικά στρατεύματα. Ὁ πανικός γιά τήν ἀπώλεια τοῦ στρατηγοῦ ἔφερε τήν ἥττα καί τήν καταστροφή... Ἕνα καρφί, λοιπόν, ἓνα ἀσήμαντο καρφάκι, ἔγινε ἡ αἰτία τῆς πανωλεθρίας τῶν Γάλλων!

Λοιπόν, τά μάτια μας δεκατέσσερα: Ἡ πανουργία τοῦ Σατανᾶ, κάποιες φορές, ξεκινᾷ ἀπό μικρά καί ἀνυπολόγιστα, γιά νά ἐφαρμόσει τίς γνωστές μεθόδους του.

Τό πνευματικό ὄπλοστάσιο τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἀναμένει. Ἡ χαμένη Ἐδέμ δέν ἔμεινε στεῖρος θρῆνος. Ἐγινε ζωοποιός Σταυ-

ρός καί λαμπροφόρα Ἀνάσταση. Ὡς περιζωστοῦμε, ὅσο ἀκόμη εἶναι καιρός, τὴν πανοπλία τῶν ἁγίων καί τῶν ὁσίων μας: Ὑπομονή, ταπείνωση, νηστεία, προσευχή καί μετάνοια: Τὰ πέντε σκαλοπάτια τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας καί τῆς ἀληθινῆς Ζωῆς. Τί καθόμαστε; Τί, τέλος πάντων, περιμένουμε; Γιατί παριστάνουμε τούς καθ' ὅλα τακτοποιημένους καί τούς καθ' ὅλα αὐτάρκεις, ἀντιγράφοντας ἐκείνους τούς τραγικούς χριστιανούς τῆς Λαοδικείας τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων (Ἀποκάλ. 3, 14-22);

Πλανώμενοι Λαοδικεῖς, λοιπόν. Μὴ γένοιτο! Ἐπομένως, στά ὅπλα! Στά πνευματικά ὅπλα τῆς Ὁρθοδοξίας μας, πού ἁγιάζουν καί σώζουν καί νοηματίζουν τὴ ζωὴ. Κανείς σέ ἀποστρατία. Ἐξ ἄλλου γι' αὐτό ἦλθαμε στὸν κόσμο: Ἀγωνιζόμενοι ἐκκλησιολογικά καί φέροντας ὁ καθείς ἀγογγύστως τὸν προσωπικό του σταυρό, νά ἀξιωθεῖ τῆς ἀπαστράπτουσας Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, μέ τίς στρατιές τῶν ἁγίων, τῶν ὁσίων, τῶν μαρτύρων, τῶν ἀγγέλων καί τῶν ἀρχαγγέλων. Οἱ κεκοιμημένοι συγγενεῖς μας, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ὁποίων τελοῦμεν ἱερά μνημόσυνα, μᾶς βλέπουν καί ἀγωνιοῦν γιὰ τὴ σωτηρία μας. Βλέπουν καί γνωρίζουν περισσότερα ἀπὸ μᾶς.